

# לגעת בשמים

..... יורם ברנע .....

שבת. שש וחצי בבוקר. כביש 6, שאף פעם לא עמוס מדיי – ריק לחלוטין. החזאי אמר שתהיה שבת אביבית, אבל כנראה שרבים מעדיפים להישאר מתחת לפוך בשעה כזאת ולהשאיר לי את הכביש המוביל צפונה. אני בדרך, לראשונה בחיים, לטיסה בכדור פורח.

בדרך כלל אני אוהב לחוש קרקע מוצקה מתחת לרגליי, אבל מוכן – מדי פעם – ליהנות מתחושה אחרת. אחרי צניחה חופשית שהסעירה אותי לפני חודשים אחרים, החלטתי לטוס בכדור פורח. יש בארץ אחדים שעוסקים בזה, ואני בחרתי באלמוג אמיר, אילתי, שלחברה שלו קוראים (איך לא?) "לגעת בשמים".

קבענו להיפגש בתחנת הדלק בכניסה לקיבוץ בית השיטה, וכבר ההתחלה בישרה טובות. למלצרית החמודה במיסעדה שבתחנת הדלק קוראים לליב – שם שמימי לא שמעתי. "לליב בא מליבלוב", היא הסבירה לי, וזה שם ניפלא להתחיל איתו את היום שיימשך בהנאה מרובה.

אלמוג אמיר מפריח בלון הליום כדי לבדוק את עוצמת וכיוון הרוח והתוצאה לא נראית לו מתאימה. נוסעים למושב מולדת, שמא הרוח הטובה של אנשי המקום תשפיע על הרוח הנושבת, שהיא בעצם זו שמובילה את הכדור הפורח באוויר.



## כדור פורח, כרטיס ביקור

**גובה שיוט:** 1500 רגל, כ-500 מטר.

**משך הטיסה:** כארבעים דקות עד שעה.

**משקל:** כארבע מאות ק"ג (ארבעה נוסעים).

**כיוון:** אין. בחסדי הרוח.

**בסיס יציאה:** בית השיטה בצפון, הערבה (100 ק"מ צפונית אילת) בדרום.

**אנשי צוות:** טייס ושני עוזרים (הרכבה ופריסה לפני, פירוק וקיפול אחרי).

**ארץ מוצא של הבלון:** ארצות הברית.

**נפח:** שלושת אלפים מטר מעוקב.

**אורך כבלי החיבור בין הסל לבלון:** שלושה מטר.

**גודל הסל:** 1.40 מטר אורך 1.20 מטר רוחב.

**רישוי:** אחרי מיבחן רשמי לטיס מסחרי בכדור פורח מאויש.

הנוף ניפלא. שדות ירוקים, שדות חומים חרושי תלמים, מאגרי מים, ציפורים מעופפות ושקט, שקט ניפלא. אפילו שני המוסדות הסמוכים - כלא שאטה ובית עלמין - לא מעיבים על ההגאה מהמראה המרהיב של ארץ ישראל היפה.

זהו. הרוח נחלשה ואפשר להתארגן להמראה. דגל ישראל על תורן בכניסה לתחנת הדלק מעיד על רוח חלשה, כך גם בלון הליום שאלמוג משחרר מיידיו. בסיס ההמראה בשדה ליד בית השיטה. אלמוג וצוות הקרקע, חברתו מיכל ושני חברים, מרכיבים שלד מתכת על הסל שבו יהיו הנוסעים, פורשים את הבלון הענק, רותמים אותו לשלד שעל הסל, מניעים את המאוורר הגדול שעושה רוח ומזרים אוויר לבלון, מפעילים את המבער המונע בגז שמפיח בבלון רוח חיים ויוצר לו צורה של כדור.

אנחנו בסל. אלמוג אמיר הטייס, שני חברים ואני. הוא מפעיל ומפסיק את פעולת המבער שגורם לבלון להתרומם ומסביר כי כאן פועל הרגש. "להרגיש מתי לעלות יותר גבוה, מתי להניח לבלון לשהות בגובה שהגיע אליו". חשבתי שההכנות לוקחות יותר מדי זמן ושאלתי מתי ממריאים. אלמוג הביט בי והציע



היחיד שהפריע מדי פעם את הדממה הניפלאה היה רעש המבער שפעל ופסק בידי האמונות של אלמוג. חשבתי שארגיש את ההמראה, אבל בכדור פורח, בניגוד למטוס, זה לגמרי אחרת. אין סימנים של התנתקות מהקרקע. הכל בשקט מופתי ובשלווה רוגעת.

מעכשיו - אנחנו בידי הרוח. אי אפשר לשלוט בכיוון הטיסה אלא רק בגובה. אבל נכבהים שונים יש רוחות שונות, וכך אפשר לתמרון מעט. יום קודם, אלמוג שייט באוויר באותו אזור, וביתקע - בגלל חוסר רוח - בדיוק מעל כלא שאטה. הסוהרים נידרכו ותוך דקות הגיעו למקום ניידות מישרה שחששו שמתבצע כאן נסיון חילוץ של אסיר.

אנחנו באוויר, מרחפים כלי להרגיש בין שמים לארץ, נהנים מן הנוף המשרה שלווה, מתמכרים לשמש החמימה של שבת חורפית שהתחפשה לאיבי וממלאים את הראות באוויר צח שכל כך חסר במרכז הארץ. כמו כל דבר טוב - מגיע סוף גם להגאה הזאת. אלמוג מושך בחבל שמשחרר את הפתח העליון ומאפשר לאוויר החם לצאת, והכדור יורד לאט לעבר הקרקע. הוא מווסת את הירידה על ידי הפעלת המבער, ובסופו של דבר מתבצעת נחיתה רכה. אני יוצא מהסל, ודורך שוב על משהו שאני כל כך אוהב: אדמה מוצקה.

עסקי האוויר שלי מסתכמים בינתיים בצניחה חופשית ובטיסה בכדור פורח. אילו היתה בארץ ספינת אוויר, צפלין, זאת היתה כלי ספק המשימה הבאה.

לגעת בשמים: [www.hotairballoon.co.il](http://www.hotairballoon.co.il)



לי להציץ למטה. רק אז ראיתי שאנחנו כבר בגובה. האנשים שהתאספו בנקודת ההמראה הלכו ונעשו קטנים ומתרחקים, השדות הירוקים והחומים קיבלו מראה של ציור שובה עין והרעש

### אסיר אלמוג, כרטיס ביקור

בן ארבעים. נולד בירושלים וגדל באילת מגיל שש. שרת בגולני, ובמשך חמש שנים טייל בעולם, כמעט בכל העולם. מנווט בהצלחה בין שתי אהבות: ים - גלישת עפיפונים (קייט סרף), מפרשיות וגלישות, אוויר - הטסת כדור פורח. למד את הנושא אצל מפעיל ותיק, צבר נסיון, עשה טסט בליטא וחולם על חברה מיסחרית עם כדור פורח יותר גדול, שיוכל להטיס עשרה נוסעים.